

0117 – 17. januar

Vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død?

Rom 6: 3.

Her vil apostelen si: Tenk nå etter! Hva var det egentlig som gjorde deg til en kristen?

Du er jo døpt til Kristus! Vet du ikke hva denne dåpen betyr? Den betyr ikke bare at du er vasket og rensset, så du har syndenes forlatelse. Den betyr også at det syndige kjødet gjennom dåpen er fradømt livet og overgitt til døden, så det fullstendig skal druknes. Og slik at i det livet vi nå lever på jorden skal vi hele tiden overgi synden til døden. Dette innebærer pakten med Kristus: «Vi er døpt til hans død»!

Så må ikke dette bare bli tomme ord og tanker, men levende virkelighet for oss. Måtte hver eneste en som vil være en kristen, virkelig holde dette klart for seg!

Du bekjenner deg som en kristen. Men har likevel ikke det nye sinnet som i alle forhold gjerne vil gjøre Herrens vilje. Du kan ennå holde på å forsvare en og annen hemmelig synd. Eller du har et åpent forhold til noe som står i klar kontrast til Herrens bud og vilje. Vær klar over at da bedrar du deg selv med en død og innbilt tro!

Når vi blir omvendt, kommer vi på ny tilbake nettopp til den pakten med Kristus som vi ble døpt til. Men vi er døpt til hans død. Og hans død var en syndens død. Hvis så noen f. eks. er en slave av gjerrighet, slik at det å samle mest mulig av dette jordiske gods er det som opptar ham. Eller det går på lyster, som utukt og rusmisbruk. Eller hissighet, hat, misunnelse, løgn eller baktalelse. Kanskje det dreier seg om uredelighet i ens daglige virksomhet, osv.

Hvis så slike mennesker vender seg til kristendommen, til Guds ord og Guds folk, og begynner å bekjenne troen på nåden, – men fortsetter samtidig med det samme forholdet til disse syndene sine –. Hør da ennå en gang! Da bedrar de seg selv med en innbilt tro! Hele deres kristendom, deres kirke- og altergang er i en slik sammenheng bare et fryktelig skuespill.

Pakten med Kristus er en hellig pakt! «Vi er døpt til hans død»! Kristi rike er ganske visst fullt av synd og elendighet. Men det vi her taler om er ikke dette at du kjenner på alt slags vondt i ditt gamle hjerte, i kjødets lyst og begjær. Eller dette at du kan falle i synd. Det vi taler om er at du kan ikke fortsette i ditt gamle forhold til synden. Det går ikke an i Kristi rike. Hvis noen er i Kristus, da er han en ny skapning.

Alle Guds barn har et hellig sinn som gjør opprør mot synden. Hvis du fortsatt, og med god samvittighet kan fortsette i din gjerrighet eller selvhevdelse, din misunnelse eller seksuelle utskielser, med din hissighet, trettesjuka, ditt hat. Eller være åpen for, godta og unnskyldt slikt. Da vitner alt dette helt konkret mot deg.

Om du uheldigvis faller, og dermed gjør synd, har du ennå ikke brutt pakten med Kristus. Men å slippe synden løs i deg, godta og forsvare den, det er å bryte pakten. Vi er døpt til hans død!

Skal du nå lykkes i å seire over synden, da må du først og fremst ha en villig ånd, selv om det oppleves bittert for kjødet. Kristi menneskelige natur skalv ganske sikkert for dødens smerte. Men han var likevel villig til å ta imot smertens beger fra sin Fars hånd.

Så kunne han også si dette om sine disipler: «Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig». Hvis den villige ånden har forlatt hjertet ditt, da blir all kamp mot synden bare lov trelldom, og dermed hykleri/skuespill. Fordi det ikke kommer fra hjertet!

Skal du beholde den villige ånden, da må du leve i troen. I den salige trøst og visshet om at Gud forlater alle dine synder. I tillegg er det nødvendig å huske at uansett hvor mye eller lite du lykkes, enten det går bedre eller dårligere i kampen mot synden, så står alltid nådepakten fast hos Gud. Og denne pakten lever du fortsatt i, så lenge du lever i denne troens kamp, og svøper deg inn i Kristi rettferdighet.

For det er utelukkende på Kristi rettferdighet nåderiket er grunnlagt. Og det er sterkt nok, og dekker over alle synder. Selve denne troens kamp, – du hviler i nåden og overgir synden til døden –, er ditt sterkeste vitnesbyrd om at uansett hvor ille det ofte ser ut, så lever du likevel i den sanne nåden.

Og så lenge du i ditt hjerte tror på en slik nåde, vil du alltid på ny få ny kraft til å følge din trofaste Frelser, og overgi synden til døden.

Men for kjødet blir dette en bitter vei. Det kan du jo nok forstå, når det heter: «døpt til hans død», og Kristi død var en bitter død. Det var under høye rop og tårer han utåndet. Det å korsfeste kjødet vil du nok ofte få oppleve er så vondt, at det også tvinges fram rop over dine lepper. I din nød og angst må du påkalle Herren.

Da gjelder det at vi ikke blir trøtte, men minner oss selv sterkt om at når jeg er en kristen og lever i Guds nådepakt, da eier jeg en uendelig stor lykke. Da går jeg mot en evig herlighet.

Med dette klart for deg kan du gjerne lide litt. Kronen mer enn oppveier alt for en redelig stridsmann. Ordet står fast, som sier: «dersom vi dør med Kristus, skal vi også leve med ham. Lider vi med ham, skal vi også herliggjøres med ham».